

Arrest

nr. 168 370 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2014 houdende de intrekking van het recht op vestiging en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE WINTER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 juli 1976.

De tweede verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 mei 1997.

Op 13 januari 2007 huwt de eerste verzoekende partij met de heer C. [...].

Op basis van voormeld huwelijk dient de eerste verzoekende partij op 6 maart 2007 een aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Op 6 augustus 2007 wordt de eerste verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Bij vonnis van 3 mei 2012 wordt het huwelijk tussen de eerste verzoekende partij en de heer C. vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen als zijnde een schijnhuwelijk. Voormeld vonnis werd door het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest van 26 november 2013 bevestigd.

Op 7 november 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) het recht op verblijf van de verzoekende partijen in te trekken. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*“A. [...], S. [...], geboren te Douar Imasouden op 07.07.1976 nationaliteit: Marokko
adres : [...]*

S. [...] A. [...], geboren te Al Hoceima op 21.05.1997 nationaliteit Marokko

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

Bovengenoemde vreemdeling verkreeg samen met haar minderjarige zoon S.[...], A. [...] een F+ in functie van de Belgische onderdaan C. [...], S [...]. Mevrouw A. [...] huwde met Dhr C. [...] op 13.01.2007. Zij diende samen met haar zoon een aanvraag vestiging in als familielid van een EU onderdaan op 06.03.2007. Op 06.08.07 verkreeg mevrouw samen met haar zoon een inschrijving in het bevolkingsregister. Beiden zijn in het bezit van een F+ kaart.

Op 26.11.13 bevestigde het Hof van beroep te Antwerpen (ref ...) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 03.05.2012 (ref ...) en vernietigde aldus het huwelijk tussen A. [...] en C. [...] als zijnde een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Het beschikkend gedeelte van het arrest werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 29.07.2014.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het bovengenoemd vonnis en arrest.

Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het recht op vestiging van haar zoon A. [...] dat net zoals dat van betrokkene uit het vernietigde huwelijk voortvloeit.”

Op 7 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“mevrouw:

naam: A. [...],

voornaam: S. [...]

geboortedatum: 07.07.1976

geboorteplaats: Douar Imasouden

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op (1)

Haar minderjarig kind S., A. [...] geboren te Al Hoceima op 21.05.1997, eveneens onderdaan van Marokko volgt haar administratieve situatie

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf van de betrokkene en haar minderjarig kind is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene en haar zoon hun recht op vestiging in het Rijk verkregen, vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloede rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Het verblijfsrecht werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 07.11.2014.

| □ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen (ref 2012/AR/1991) werd het huwelijk tussen de betrokkene en de Belgische onderdaan C. [...], S. [...] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de Belgische openbare orde bevonden.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) na te gaan of de tweede verzoekende partij over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikte bij het indienen van haar beroep.

Niettegenstaande in ons rechtsstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. Omdat beslissingen genomen met toepassing van de wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen beslissingen zijn die persoonlijke rechten aanbelangen, kan het annulatieberoep ingesteld door een minderjarige ontvankelijk zijn (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 28 december 1998, nr. 77.847; RvS 13 mei 2002, nr.106.508). *In casu* bestaat er geen twijfel over het feit dat het beroep ingesteld door de verzoekende partij betrekking heeft op rechten die aan haar persoon zijn verbonden. De vraag stelt zich, of de verzoekende partij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om zelf haar beroep in te dienen. Gezien de leeftijd van de verzoekende partij ten tijde van het instellen van haar beroep, met name bijna 17 jaar, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een beroep bij de Raad in te dienen. Gelet op het gegeven dat de tweede verzoekende partij voldoende onderscheidingsvermogen heeft om in eigen naam op te treden, dient op de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan hoedanigheid van de eerste verzoekende partij om zogenaamd namens haar zoon op te treden, niet beantwoord te worden. Beide partijen kunnen in eigen naam optreden.

2.2. De verwerende partij werpt in haar nota in een eerste exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekende partij, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voorts geeft de verwerende partij aan dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt. De verzoekende partij heeft volgens de verwerende partij dan ook geen belang bij de vernietiging van de verwijderingsmaatregel. Tot slot stelt de verzoekende partij dat de schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen waardoor het beroep onontvankelijk blijft.

2.2.1. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 van de Vreemdelingenwet "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient te worden opgemerkt dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). In casu voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Daarenboven is er van een gebonden bevoegdheid slechts sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woord ‘moet’, in voormeld artikel 7, sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14 §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Voorts moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen ‘ruime’ discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel ‘moet’ worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel ‘kan’ worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10° van de Vreemdelingenwet).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS nr. 207.325 van 13 september 2010). In het geval van de ‘verplichte’ afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is (cf. RvS (Algemene Vergadering) van 2 april 2009 nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies, die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

Deze exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. Verzoekers lichten hun eerste middel als volgt toe:

“Artikel 21 Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

[...]

Dat zoon A. [...] de administratieve situatie van zijn moeder dient te volgen en in dezelfde beslissing verzocht wordt het grondgebied te verlaten.

Dat verzoekster met haar minderjarige zoon reeds werden ingeschreven in het bevolkingsregister op 06.08.2007. Haar zoon A. S. [...]was op dat ogenblik slechts 10 jaar oud en is aldus in het rijk aangekomen voor hij de leeftijd van 12 jaar bereikte.

Verzoekster en haar zoon verbleven de afgelopen 7 jaar ononderbroken in België.

Zoon A. [...] spreekt geen Arabisch enkel Nederlands. Hij loopt school in België en heeft hier zijn vriendenkring en sociaal leven uitgebouwd.

Dat de beslissing bijgevolg artikel 21 Vreemdelingenwet schendt dat de vreemdeling beschermt die voor de leeftijd van 12 jaar in België is aangekomen en er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft.

Dat het middel derhalve ernstig is.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van verzoekers:

“Verzoekende partij meent zich te kunnen beroepen op artikel 21 van de Vreemdelingenwet, daar de zoon van verzoekende partij reeds sedert zijn 12 jaar regelmatig in het Rijk zou verblijven.

Verzoekende partij vervolgt dat zij en haar zoon de afgelopen 7 jaar ononderbroken in het Rijk hebben verbleven.

Verweerder laat gelden dat de uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft geoordeeld dat het recht op vestiging van de verzoekende partij diende ingetrokken te worden.

*Immers kan niet voorbij gegaan worden aan het feit dat de wetgever in gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van een verblijfsrecht, het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen.*

Zie ook: [...]

Uit de stukken van het administratief blijkt afdoende dat de verzoekende partij op 13.01.2007 een huwelijk met dhr. C. [...] heeft afgesloten, dat niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar uitsluitend op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Op grond van voormeld huwelijk heeft de verzoekende partij verblijfsrecht in het Rijk verworven.

*Er kan aldus geen redelijke twijfel bestaan nopens het feit dat de verzoekende partij met frauduleuze intenties de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volkomen terecht oordeelde dat het recht op vestiging in toepassing van het algemeen rechtsprincipe *“fraus omnia corrumpit”* diende ingetrokken te worden.*

De verzoekende partij betwist de motieven van de eerste bestreden beslissing ook nergens in haar inleidend verzoekschrift.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat haar zoon op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet niet mag worden teruggewezen noch uitgezet, gelet op het feit dat het huwelijk van de verzoekende partij met dhr. C. [...] op grond waarvan verblijfsrecht verworven werd- ex tunc vernietigd werd, zodat het moet geacht worden nooit te hebben bestaan en zodat de verzoekende partij ook geacht moet worden nooit enig recht op verblijf gehad te hebben.

Zie ook: [...]

Verzoekende partij kan zich aldus niet dienstig beroepen op artikel 21 van de Vreemdelingenwet, nu verzoekende partij en diens zoon wordt geacht nooit een regelmatig verblijfsrecht te hebben gehad. Verweerder merkt op dat het Hof van Beroep te Antwerpen bij arrest van 26.11.2013 vaststelde dat het huwelijk van de verzoekende partij met mevr. S. [...] een schijnhuwelijk betrof, strijdig met de openbare orde. Vervolgens heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met

Administratieve Vereenvoudiging op 07.11.2014 besloten tot intrekking van het vestigingsrecht op grond van het algemeen rechtsprincipe fraus omnia corrumpit.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De verzoekende partijen voeren de schending van artikel 21 van de Vreemdelingenwet aan. Dit artikel heeft betrekking op de voorwaarden waaronder een persoon niet mag worden uitgezet of teruggewezen. De bestreden beslissingen hebben geen betrekking op een ministerieel besluit tot terugwijzing of een koninklijk besluit tot uitzetting. De eerste bestreden beslissing betreft immers een beslissing waarbij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het recht op verblijf van verzoekers intrekt. De tweede bestreden beslissing betreft de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het middel heeft geen betrekking op de bestreden beslissingen. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055).

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.2.1. Verzoekers lichten hun tweede middel als volgt toe:

“Artikel 8 EVRM beschermt het recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven.

Art.8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht.

Het beschermt zowel het feitelijke als het juridische gezin.

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, 663).

Er dient rekening te worden gehouden met een aantal elementen alvorens tot een beslissing te komen tot verwijdering van het grondgebied. Met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr 55597/09, Nunez v Noorwegen, par.70)

In casu hebben verzoekster en haar zoon in België een uitgebreid sociaal netwerk. Zij zijn perfect geïntegreerd. Zij hebben geen banden meer met Marokko. De gehele vriendenkring en familie van verzoekster en haar zoon bevinden zich in België. Hun gezinsleven en privéleven kreeg vorm in België. De impact van de bestreden beslissing op het privé-leven van verzoekster en haar zoon is dan ook enorm en dreigt het privé- en gezinsleven volledig te verstoren. Er is immers lange tijd verstreken sinds het huwelijk van verzoekster. Er is sprake van een verblijf van meer dan 7 jaar.

Er werd niet nagegaan door de dienst Vreemdelingenzaken of de inmenging in het privé leven van verzoekster en haar zoon wettelijk, legitiem en noodzakelijk is in een democratische samenleving is conform artikel 8, lid 2 EVRM.

Het gezinsleven werd niet aangevoerd in de bestreden beslissing. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM geoordeeld.

Ook artikel 74/13 Vreemdelingenwet vereist dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te worden gehouden met de belangen van het kind en het familieleven:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

S.A. heeft geen kennis van het Arabisch. Hij zou moeten teruggaan naar een land waarmee hij geen enkele band heeft. Hij loopt succesvol school in België en dreigt alle toekomstperspectief te verliezen.

Uit de beslissing blijkt niet dat de dienst Vreemdelingenzaken rekening gehouden heeft met deze belangen.

De bestreden beslissing werd dan ook onvoldoende gemotiveerd met betrekking tot (de impact) op verzoekers gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

Dat het middel ernstig is.”

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van verzoekers:

“Ter ondersteuning verwijst de verzoekende partij naar het uitgebreide sociale netwerk dat zij hier onderhouden.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de vreemdeling fraude heeft gepleegd om dit verblijfsrecht te bekomen.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf en haar kinderen. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Uit wat reeds besproken werd naar aanleiding van het eerste middel, blijkt dat verzoekende partij op basis van schijnhuwelijk het verblijf in België verkreeg en het niet onredelijk, noch disproportioneel is het verblijfsrecht in te trekken omwille van deze fraude.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Geheel ten overvloede laat verweerder gelden dat de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat zij onder de beschermings sfeer van artikel 8 EVRM zou vallen.

Het weze hierbij nog benadrukt dat de minderjarige zoon de situatie van diens moeder dient te volgen.

De minderjarige zoon dient dan ook samen met zijn moeder het Rijk te verlaten. Een schending van artikel 8 EVRM kan bijgevolg niet worden aangenomen, nu de in casu bestreden beslissing geen scheiding van de gezinsbanden met zich meebrengt.

Verweerder verwijst ter zake naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Terwijl verzoekende partij zich voor het overige voornamelijk steunt op het uitgebreide sociale netwerk dat zij heeft opgebouwd gedurende de jaren. Verweerder laat evenwel gelden dat de gewone sociale relaties niet onder de beschermings sfeer van artikel 8 EVRM vallen.

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

Tot slot verwijst de verzoekende partij nog naar een mogelijke schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt dienaangaande op dat verzoeker, die geen stukken in die zin voorlegt, geenszins aantoon in België een familieleven te leiden of met gezondheidsproblemen te kampen. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij zich kan beroepen op één van de in art. 74/13 Vreemdelingenwet vermelde situaties.

Terwijl art. 74/13 van de Vreemdelingenwet daarenboven geenszins aan de gemachtigde van de Staatssecretaris oplegt om uitdrukkelijk omtrent deze belangen te motiveren.

[...]

(R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, onderlijning toegevoegd)

Een schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden weerhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijfsrecht diende te worden ingetrokken, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden betekend. .

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bijgevolg moet de Raad nagaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het schijnhuwelijk waarvan sprake wordt niet betwist. Evenmin wordt getwijfeld aan het gezinsleven van verzoekster in België, waarvan haar zoon geboren op 21 mei 1997 (tweede verzoekende partij), deel uitmaakt. De Raad stelt vast dat de gemachtigde op de hoogte was van de aanwezigheid van de zoon op het Belgische grondgebied. Er wordt verder niet betwist dat verzoekers op het grondgebied verblijven sinds maart 2007, dat zij op 6 augustus 2007 een F-kaart verkregen hebben en dat zij een aantal elementen voorleggen waaruit blijkt dat zij op Belgisch grondgebied een privéleven hebben ontwikkeld.

Zo verwijzen verzoekers onder meer naar het schoollopen van de tweede verzoekende partij sinds 2007 in België, het gegeven dat zij hier opgegroeid is en geen band heeft met Marokko. Ze brengen een schoolattest bij dat aantoont dat de tweede verzoekende partij sinds 1 september 2009 schoolloopt te Sint-Niklaas en economie- moderne talen volgt in het vijfde leerjaar A.S.O.

Verzoekers betogen in essentie dat uit de bestreden beslissingen niet de minste belangenafweging blijkt, in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat het beginsel *'fraus omnia corrumpit'* enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude *ab initio* komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, "*Fraus omnia corrumpit*: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme", RW 2013, 377; A. LENAERTS, *Fraus omnia corrumpit* in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?, die Keure, Brugge, 2013, 324 e.v.). De toepassing van het beginsel *'fraus omnia corrumpit'* doet geen afbreuk aan een feitelijke situatie en kan dus het jarenlange verblijf, de integratie, het schoollopen van de tweede verzoekende partij en hun andere banden met België, die wezenlijke bestanddelen vormen van hun privéleven, niet uitschakelen of doen vervallen. In die optiek kan de verwerende partij zich niet vergenoegen met de algemene verwijzing naar het gehanteerde *adagium*.

Immers, zoals reeds gesteld moet de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van alle concrete omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten in het kader van de vereiste belangenafweging. Het vastgestelde schijnhuwelijk is weliswaar een zeer zwaarwichtig element - dat valt niet te ontkennen - maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook diegene die betrekking hebben op het privéleven van verzoekster en de belangen van de op het moment van de bestreden beslissing betrokken minderjarig kind, nu de tweede verzoekende partij, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is.

Het wordt niet betwist dat in de bestreden beslissingen op geen enkele manier wordt verwezen naar het privéleven van verzoekers, zodat thans uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot de belangenafweging die zij behoorde te doen, in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). In de aangegeven mate is de schending van artikel 8 van het EVRM gegrond. De overige onderdelen behoeven geen verdere bespreking.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2014 houdende de intrekking van het recht op vestiging en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS